

genover zich laten gelden (r.o. 4.20-21). De gedachtegang van de rechtbank is terecht in de sleutel van art. 2:16 BW geplaatst en is goed te volgen. Toch heb ik enige aarzeling over de uitkomst. De problematiek van de goede of kwade trouw van de derde die profiteert van een ongeldig besluit vertoont mijns inziens grote gelijkenis met die van de derde die profiteert van een wanprestatie. I.c. klemt die gelijkenis des te meer omdat de ongeldigheid van het besluit in het verlengde ligt van de gepleegde wanprestatie onder de aandeelhoudersovereenkomst. De toetsingsmaatstaf zou daarom bij profiteren van een ongeldig besluit en bij profiteren van wanprestatie vergelijkbaar moeten zijn. Als dat zo is, lijkt mij dat het enkele kennis dragen van de onrechtmatigheid van het besluit onvoldoende is om de derde te confronteren met de gevolgen van de wanprestatie onder de aandeelhoudersovereenkomst. Volgens vaste rechtspraak immers is het handelen met iemand terwijl men weet dat deze door dat handelen een door hem met een derde gesloten overeenkomst schendt, op zichzelf jegens die derde niet onrechtmatig (HR 26 januari 2007, NJ 2007, 78). Het lijkt mij niet uitgesloten dat een potentiële aandeelhouder de gevolgen van de onrechtmatigheid van een emissiebesluit tegenover zich moet laten gelden, maar ik zou menen dat er naast kennis van de onrechtmatigheid van het besluit andere omstandigheden zouden moeten zijn die die gelding rechtvaardigen.

7. Het uitgiftebesluit van de rvc is vanwege strijdigheid met de aandeelhoudersovereenkomst vernietigd. De rvc – zo begrijp ik de uitspraak – nam het besluit op een moment dat de statuten niet voorzagen in het bestaan van aandelen van het soort dat werd uitgegeven (r.o. 2.9 en 2.11). Als deze lezing juist is, zou men moeten concluderen dat het besluit tot uitgifte nietig is wegens strijd met de statuten (art. 2:14 BW). Mogelijk is de uitgifte gedaan onder de opschortende voorwaarde dat een statutenwijziging tot stand kwam die de uitgifte mogelijk maakt, maar dat voorwaardelijke karakter van de uitgifte heb ik in de uitspraak niet kunnen lezen. De problematiek is van belang om te bepalen wat er met de aandelen moet gebeuren nadat de ongeldigheid van het besluit is geconstateerd. Indien het uitgiftebesluit nietig is omdat het soort aandelen dat werd uitgegeven niet bestond op het moment van uitgifte, zullen er

geen aandelen zijn ontstaan. Indien het besluit echter vernietigbaar is, zullen de aandelen wel zijn ontstaan, maar zullen zij bij vernietiging van het besluit door de vernietigingsuitspraak, ongedaan moeten worden gemaakt.

J.M. Blanco Fernández
advocaat te Amsterdam

Bank- en effectenrecht

287

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam
26 april 2012, zaaknr. AWB 12/1577, LJN
BW9155
(mr. Haan)
Noot mr. J.M. van Poelgeest

Aanbieden van consumentenkrediet zonder vergunning. Interpretatie van begrip krediettransactie. Feitelijke situatie en strekking zijn bepalend, niet de juridische vormgeving.

[Wft art. 2:60]

Op haar website biedt verzoekster de mogelijkheid aan consumenten om toekomstige inkomsten (vorderingen op derden) aan verzoekster te verkopen. AFM heeft op grond van haar onderzoek het standpunt ingenomen dat verzoekster in de periode vanaf 10 juni 2011 tot 4 april 2012 krediet aanbiedt en verstrekt aan consumenten zonder daartoe over de ingevolge art. 2:60 lid 1 Wft vereiste vergunning te beschikken. Verzoekster betoogt dat zij niet handelt in strijd met vermelde bepaling, omdat haar bedrijfsvoering niet strekt tot het verschaffen van krediet. Zij stelt dat zij met gebruikmaking van een koopovereenkomst, tevens inhoudende akte van cessie en volmacht, vorderingen koopt, waarbij de verkoper de vordering op de derde (vaak de werkgever) verkoopt en levert en verzoekster daarvoor een nominaal lagere koopsom betaalt. Nadat de overgedragen vordering op de derde opeisbaar is geworden, wordt deze geïncasseerd door verzoekster als eigenaar of door de verkoper op grond van de overeengekomen volmacht. In het laatste geval rust op de verkoper op grond van de volmacht de verplichting het geïncasseerde bedrag aan verzoekster af te dragen.

De voorzieningenrechter is met AFM van oordeel dat het door verzoekster gehanteerde verdienmodel kwalificeert als het vergunningplichtig aanbieden en verstrekken van krediet, zoals bedoeld in art. 1:1 Wft. Daarbij acht de voorzieningenrechter doorslaggevend dat het verdienmodel er feitelijk op is gericht dat verzoekster een bepaald bedrag ter beschikking stelt aan de consument en dat deze op een vooraf vastgestelde dag een aanzienlijk hoger bedrag aan verzoekster terugbetaalt. Ingevolge de vermelde definitie van "krediet" gaat het immers om het feitelijke verdienmodel en niet om hoe verzoekster dit model juridisch heeft vormgegeven en welke juridische termen zij daartoe bezigt. AFM is derhalve bevoegd tegen de voortdurende overtreding van art. 2:60 Wft op te treden.

De voorzieningenrechter wijst het verzoek om voorlopige voorziening in die zin toe dat de begunstigingstermijn wordt geschorst, welke schorsing eindigt drie werkdagen na de datum van verzending van deze uitspraak, en wijst het verzoek voor het overige af.

A,
verzoekster,
gemachtigden: mr. G.J. Brugman en mr. M. Rijnhart,
tegen
Stichting Autoriteit Financiële Markten,
verweerster,
gemachtigde: mr. J.S. Roepnarain.

Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2012 heeft AFM aan verzoekster een last onder dwangsom opgelegd strekkende tot het staken van overtreding van artikel 2:60, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht (Wft) en tevens besloten tot publicatie van de last onder dwangsom indien de dwangsom wordt verbeurd.

Tegen dit besluit heeft verzoekster op 6 april 2012 bezwaar gemaakt.

Voorts heeft verzoekster de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 april 2012. Verzoekster heeft zich laten vertegenwoordigen door haar gemachtigde, vergezeld door zijn kantoorgenoot mr. M. Rijnhart, [X], bestuurder, en [Y], bedrijfsjurist bij verzoekster. AFM heeft zich laten vertegenwoordigen door haar gemachtigde.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 1:1 van de Wft wordt onder "aanbieden" in deze wet verstaan: het in de uitoefening van een beroep of bedrijf rechtstreeks of middellijk doen van een voldoende bepaald voorstel tot het als wederpartij aangaan van een overeenkomst met een consument inzake een financieel product dat geen financieel instrument, premiepensioenvordering of verzekering is of het in de uitoefening van een beroep of bedrijf aangaan, beheren of uitvoeren van een dergelijke overeenkomst. Ingevolge dit artikel wordt voorts onder "krediet" in deze wet verstaan: het aan een consument ter beschikking stellen van een geldsom, ter zake waarvan de consument gehouden is een of meer betalingen te verrichten.

Ingevolge artikel 2:60, eerste lid, van de Wft is het verboden in Nederland zonder een daartoe door AFM verleende vergunning krediet aan te bieden. Ingevolge artikel 1:79, eerste lid, van de Wft kan AFM een last onder dwangsom opleggen terzake van een overtreding van voorschriften, gesteld ingevolge de in de bijlage bij dit artikel genoemde artikelen. In bedoelde bijlage is artikel 2:60, eerste lid, van de Wft vermeld.

Ingevolge het eerste lid van artikel 1:99 van de Wft maakt de toezichthouder een besluit tot het opleggen van een last onder dwangsom ingevolge deze wet openbaar wanneer een dwangsom wordt verbeurd, tenzij de openbaarmaking van het besluit in strijd is of zou kunnen komen met het doel van het door de toezichthouder uit te oefenen toezicht op de naleving van deze wet. Ingevolge het tweede lid wordt de openbaarmaking van het besluit, indien wordt verzocht om een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, opgeschort totdat er een uitspraak is van de voorzieningenrechter.

2. AFM heeft op grond van de Wft onderzoek ingesteld bij verzoekster en in dat kader op 19 maart 2012 de website van verzoekster genaamd [www.\[C\].nl](http://www.[C].nl) geraadpleegd. Op de website biedt verzoekster de mogelijkheid aan consumenten om toekomstige inkomsten (vorderingen op derden) aan verzoekster te verkopen. AFM heeft daarbij acht geslagen op onder meer de volgende teksten die op de voornoemde website zijn vermeld:

“[C] geeft u direct beschikking over toekomstige inkomsten. Dit doen we door een deel van uw inkomen te kopen bijvoorbeeld een deel van uw volgende salaris of een andere inkomstenbron. Met [C] hoeft u niet meer te wachten op uw geld”
 “[C].nl koopt alle soorten inkomen in ruil voor contant geld; bijvoorbeeld inkomen met betrekking tot:

- o loon van uw werkgever
- o toekomstige uitkering van uw verzekeringsmaatschappij
- o pensioen
- o huurinkomsten”

“[C].nl is een unieke dienstverlening waarbij klanten met ongekende snelheid, gebruikersgemak en flexibiliteit inkomen kunnen verkopen en dus direct over hun geld kunnen beschikken.”

“U kunt aan [C].nl 24 uur per dag kleine en kortlopende vorderingen verkopen. De maximale looptijd van een aan ons verkochte vordering is 1 maand.”

...

“[C].nl laat bij de allereerste stap op onze site meteen zien wat de kosten zijn om een overeenkomst met ons te sluiten. Dit betekent dat u later niet vast zit aan abonnementskosten, variabele rente percentage en al die andere trucks die banken gebruiken om u extra geld afhandig te maken.”

...

AFM heeft voorts acht geslagen op de algemene voorwaarden van verzoekster, die op de website van verzoekster zijn gepubliceerd. Die algemene voorwaarden luiden op 25 januari 2012 voor zover hier van belang:

“6.1. Zodra verkoper de overgedragen vordering aan [C].nl op basis van de Koopovereenkomst namens [C].nl van de debiteur heeft geïncasseerd en voorts heeft voldaan aan [C].nl eindigt de Koopovereenkomst.”

AFM heeft nader onderzoek gedaan naar aanleiding van de door verzoekster verstrekte gegevens en ten slotte in aanmerking genomen dat verzoekster in de periode van 10 juni 2011 tot en met 29 december 2011 28.182 vorderingen van consumenten heeft gekocht.

3. AFM heeft op grond van haar onderzoek het standpunt ingenomen dat verzoekster in de periode vanaf 10 juni 2011 tot 4 april 2012 (datum besluit) krediet aanbiedt en verstrekt aan consumenten

ten zonder daartoe over de ingevolge artikel 2:60, eerste lid, van de Wft vereiste vergunning te beschikken.

4. Verzoekster betoogt dat zij niet handelt in strijd met vermelde bepaling, omdat haar bedrijfsvoering niet strekt tot het verschaffen van krediet. Verzoekster stelt – met een beroep op de in het civiele recht geldende contractsvrijheid – dat zij met gebruikmaking van een koopovereenkomst, tevens inhoudende akte van cessie en volmacht (de Koopovereenkomst), vorderingen koopt, waarbij de verkoper de vordering op een derde (vaak de werkgever) verkoopt en levert en verzoekster daarvoor een nominaal lagere koopsom betaalt. Nadat de overgedragen vordering op de derde opeisbaar is geworden, wordt deze geïncasseerd door verzoekster als eigenaar of door de verkoper op grond van de overeengekomen volmacht. In het laatste geval rust op de verkoper op grond van de volmacht de verplichting het geïncasseerde bedrag aan verzoekster af te dragen.

5. Gelet op onder meer de website van verzoekster en de zich in het dossier bevindende stukken is de voorzieningenrechter met AFM van oordeel dat het door verzoekster gehanteerde verdienmodel kwalificeert als het vergunningplichtig aanbieden en verstrekken van krediet, zoals bedoeld in artikel 1:1 van de Wft. Daarbij acht de voorzieningenrechter doorslaggevend dat het verdienmodel er feitelijk op is gericht dat verzoekster een bepaald bedrag ter beschikking stelt aan de consument en dat deze op een vooraf vastgestelde dag een aanzienlijk hoger bedrag (de Vordering) aan verzoekster terugbetaalt. Ingevolge de vermelde definitie van “krediet” gaat het immers om het feitelijke verdienmodel en niet om hoe verzoekster dit model juridisch heeft vormgegeven en welke juridische termen zij daartoe bezigt. Deze uitleg is ook in overeenstemming met de Memorie van Toelichting bij de Wet op het consumentenkrediet, waarbij wordt vermeld dat het begrip “krediettransactie”:

“(…) alle relevante vormen van consumentenkrediet beoogt te omvatten. Uitgangspunt is dat een feitelijke omschrijving wordt gegeven van de verschillende elementen, waaruit een krediettransactie kan bestaan. Bij een meer formeel-juridische benadering bestaat het gevaar van ontduiking van de wet via juridische constructies die de economische werkelijkheid maskeren.”

en

“(…) dat van groot belang is wat de overeenkomst naar de letter inhoudt, doch wanneer uit bepaalde omstandigheden duidelijk valt af te leiden dat de strekking een andere is dan de inhoud doet vermoeden, de strekking bepalend zal zijn voor de al of niet toepasselijkheid van de definitie.” (Kamerstukken II 1986-1987, 19 785, nr. 3, blz. 68)

6. Wat er verder zij van de juridische vormgeving die verzoekster heeft gehanteerd betwijfeld moet worden of, zoals bij de Koopovereenkomst wordt verondersteld, de consument de voor levering van de Vordering constitutieve mededeling aan zijn schuldenaar daadwerkelijk zal hebben gedaan, bij gebreke waarvan de Vordering niet is gecedeerd en in welk geval, ook volgens de gehanteerde juridische vormgeving, resteert dat op de consument de verplichting rust een ontvangen bedrag met aanzienlijke kosten terug te betalen aan verzoekster, uit voorgaande volgt dat de bedrijfsvoering door verzoekster is te kwalificeren als het aanbieden van krediet, en dat AFM bevoegd is tegen de voortdurende overtreding van artikel 2:60, eerste lid, van de Wft handhavend op te treden.

7. Verzoeksters betoog dat de opgelegde last onder dwangsom in strijd is met de rechtszekerheid, omdat deze te onbepaald is, treft evenmin doel. De last strekt tot beëindiging van het zonder vergunning aanbieden van krediet aan de consument. Dat is niet mis te verstaan. Het ligt, anders dan verzoekster meent, in dit verband niet op de weg van AFM om op alle aspecten van de bedrijfsvoering van verzoekster in te gaan en daarbij te vermelden welke wijzigingen daarin nodig zijn om tot een verdienmodel te komen dat niet is gericht op het aanbieden van krediet.

8. De voorzieningenrechter zal een louter op het voorkomen van het onmiddellijk verbeuren van de dwangsom gerichte voorziening treffen door de begunstigingstermijn voor een korte periode te schorsen, ingaande op de dag van deze uitspraak. De schorsing is erop gericht verzoekster de gelegenheid te bieden binnen drie werkdagen, te rekenen vanaf de dag na verzending van deze uitspraak, alsnog aan de last te voldoen en zo verbeurte van de dwangsom (en publicatie) te voorkomen. Daartoe bestaat aanleiding gezien de omstandigheid dat deze uitspraak eerst na het verstrijken van de begunstigingstermijn kon worden gedaan, terwijl AFM de begunstigingstermijn heeft geschorst totdat uitspraak is gedaan en

het niet van verzoekster kon worden gevergd reeds voorafgaand aan deze uitspraak gevolge te geven aan de last.

9. Voor een veroordeling in de proceskosten ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding. Evenmin ziet de voorzieningenrechter aanleiding voor toepassing van artikel 8:82, vierde lid, van de Awb.

Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om voorlopige voorziening in die zin toe dat de begunstigingstermijn wordt geschorst, welke schorsing eindigt drie werkdagen na de datum van verzending van deze uitspraak,
- wijst het verzoek voor het overige af.

NOOT

1. In deze zaak gaat het om een door de Autoriteit Financiële Markten (AFM) opgelegde last onder dwangsom gericht op het beëindigen van het aanbieden van consumentenkrediet zonder vergunning. De vraag die in deze zaak aan de orde wordt gesteld is of er sprake is van krediet in het geval van een bedrijfsvoering die erop is gericht dat een consument een vordering op een derde (de werkgever) cedeert voor een koopprijs die lager is dan het bedrag van de (loon)vordering. De koper/kredietverschaffer profiteert van het (positieve) verschil tussen de koopprijs en de incasso-opbrengst, zonder last te hebben van de beperkingen die op basis van art. 34 e.v. Wet op het consumentenkrediet en art. 115a van het Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft gelden voor de maximale rente die in rekening mag worden gebracht en de vergunningplicht voor het aanbieden van krediet van art. 2:60 van de Wet op het financieel toezicht (Wft).

2. Krediet (voor zover het gaat om geldkrediet, ik laat goederenkrediet even buiten beschouwing) is in de Wft gedefinieerd als: “Het aan een consument ter beschikking stellen van een geldsom, ter zake waarvan de consument gehouden is één of meer betalingen te verrichten.” Hier is kennelijk de gedachte (van de AFM) dat door de aanbieder getracht wordt de regels te omzeilen door ervoor te zorgen dat er geen “krediet” zoals in de wet gedefinieerd wordt aangeboden. Naar de vormgeving is er weliswaar geen sprake van het “ter beschikking stel-

len van een geldsom", maar van het betalen van een koopprijs voor een vordering. Echter, praktisch gezien ontvangt de consument wel degelijk een geldbedrag en door de afdracht van de hogere opbrengst van de loonvordering (die loopt in dit geval nog steeds via de consument die een incasso volmacht krijgt van de cessionaris/kredietaanbieder) betaalt de consument uiteindelijk méér dan de ontvangen koopprijs.

3. De analyse van de aanbieder van dit product was anders. De aanbieder betoogt dat niet in strijd met art. 2:60 van de Wft krediet wordt aangeboden omdat de bedrijfsvoering niet ziet op het verschaffen van krediet maar op het kopen van vorderingen.

4. De voorzieningenrechter oordeelt in dit geval dat het gehanteerde verdienmodel kwalificeert als het vergunningplichtig aanbieden van krediet. De voorzieningenrechter acht doorslaggevend "dat het verdienmodel er feitelijk op is gericht dat verzoekster een bepaald bedrag ter beschikking stelt aan de consument en dat deze op een vooraf vastgestelde dag een aanzienlijk hoger bedrag (de Vordering) aan verzoekster terugbetaalt". De voorzieningenrechter acht hierbij van belang dat het bij de definitie van "krediet" gaat om het feitelijke verdienmodel en niet om hoe het model juridisch is vormgegeven en welke juridische termen worden gebruikt. De voorzieningenrechter verwijst hierbij naar de Memorie van Toelichting bij de Wet op het consumentenkrediet, waarbij wordt vermeld dat het begrip "krediettransactie" "(...) alle relevante vormen van consumentenkrediet beoogt te omvatten. Uitgangspunt is dat een feitelijke omschrijving wordt gegeven van de verschillende elementen, waaruit een krediettransactie kan bestaan. Bij een meer formeel-juridische benadering bestaat het gevaar van ontduiking van de wet via juridische constructies die de economische werkelijkheid maskeren." En "(...) dat van groot belang is wat de overeenkomst naar de letter inhoudt, doch wanneer uit bepaalde omstandigheden duidelijk valt af te leiden dat de strekking een andere is dan de inhoud doet vermoeden, de strekking bepalend zal zijn voor de al of niet toepasselijkheid van de definitie." (*Kamerstukken II 1986-1987, 19 785, nr. 3, blz. 68*). De voorzieningenrechter wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening tegen de opgelegde last onder dwangsom dan ook af (en het verzoek om voorlopige voorzie-

ning toe in die zin dat de begunstigingstermijn (de termijn om de activiteiten te staken zonder dat de dwangsom wordt verbeurd) wordt geschorst tot drie dagen na verzending van de uitspraak).

5. Kortom, de feitelijke situatie en de strekking daarvan zijn bepalend (krijgt de consument een geldbedrag ter beschikking dat hij op een later moment moet terugbetalen) en niet de juridische vormgeving. De voorzieningenrechter heeft, mijns inziens terecht, rekening gehouden met de door de wetgever beoogde brede interpretatie van het begrip krediettransactie om juridische constructies te voorkomen. Bovendien is het uitdrukkelijk de bedoeling geweest van de wetgever dat aanbieders van flitskrediet (kortlopend krediet) zoals deze partij niet meer de mogelijkheid zouden hebben om zonder vergunning te opereren en dat de hoge rentepercentages – gebruikelijk bij flitskrediet – niet meer mogelijk zouden zijn. Huls verwijst in zijn dissertatie uit 1981 al naar financiers die creatief bleken in het splitsen van krediettransacties om wettelijke regelingen te omzeilen, waarbij onder meer werd gewerkt met cessies en volmachten, opties en dergelijke die los van elkaar geen krediettransactie opleveren, maar die in hun onderlinge samenhang tot de conclusie nopen dat krediet is verleend (N.J.H. Huls, *Consumentenkrediet. Sociaal juridische beschouwingen, in het bijzonder m.b.t. huurkoop van roerend goed*, dissertatie Utrecht, Deventer: Kluwer 1981, p. 118-122 en N.J.H. Huls, *Wet op het Consumentenkrediet*, Deventer: Kluwer 1993, p. 23). Deze uitkomst sluit aan bij die in diverse civiele zaken met betrekking tot de bedrijfsvoering van deze partij, zie Rechtbank Breda (14-3-2012, LJN BV8878 en 02-05-2012 LJN BW4484), Rechtbank Arnhem (27-02-2012, LJN BV8106 en 21-05-2012, LJN BW7959), en Rechtbank Alkmaar (09-02-2012, LJN BV7006). In deze uitspraken is geoordeeld dat er, ondanks de vormgeving als koopovereenkomst, sprake was van een kredietovereenkomst in de zin van het Burgerlijk Wetboek en van een krediettransactie als bedoeld in de Wet op het consumentenkrediet. Hierbij werd in de verschillende uitspraken overwogen dat het de strekking is van de transactie dat een geldsom ter beschikking wordt gesteld én deze korte tijd later (vermeerdert met een bedrag) moet worden terugbetaald. In deze uitspraken had dit tot gevolg dat de art. 34-36 van de Wet op het consumenten-

tenkrediet met betrekking tot het maximum kredietvergoedingspercentage van toepassing werden. In de uitspraken wordt hierbij verwezen naar de memorie van toelichting bij de Wet op het consumentenkrediet waaruit volgt dat de strekking bepalend is voor de toepasselijkheid van de regels. Ook is verwezen naar art. 7:73 van het Burgerlijk Wetboek waarin staat dat de consument de bescherming van de titel "consumentenkredietovereenkomsten" niet kan worden ontzegd door overeenkomsten een bijzondere vorm te geven.

6. Hoewel kan worden betoogd dat koopovereenkomsten – mede gelet op de rechtszekerheid – buiten de regels voor consumentenkrediet zouden moeten vallen, is het in dit geval mijns inziens wel begrijpelijk dat de rechter kijkt naar de feitelijke situatie en gevolgen voor de consumenten. De wettelijke regels zijn immers opgesteld ter bescherming van consumenten, terwijl de wetsgeschiedenis ruimte biedt voor een brede interpretatie.

J.M. van Poelgeest
advocaat bij Loyens & Loeff NV

288

Rechtbank Rotterdam
16 mei 2012, zaaknr. AWB 11/1659 BC-T2
(mr. Jurgens)
Noot mr. C.A. Doets onder «JOR» 2012/289

Toezichtkosten. Heffing kosten financieel toezicht door DNB. Heffingsmaatstaf. Beroep ongegrond.

[Wft art. 1:40]

Robein Effectendienstverlening NV betoogt dat de opgelegde heffing van € 69.738 in hoogte disproportioneel is. Zij voert in dit verband aan dat deze heffing ruim 93% hoger ligt dan de heffing die zij over 2009 was verschuldigd toen zij nog een bankbedrijf uitoefende, terwijl de toezichtinspanningen van DNB juist zijn afgenomen en dat deze heffing voorts 157% hoger is dan de heffing die levensverzekeraar Robein Leven NV is verschuldigd. Robein meent dat gelet op een en ander het door DNB toepassing geven aan de toepasselijke

wet- en regelgeving niet langer een rechtsplicht is, in welk verband zij wijst op de uitspraak van de rechtbank van 17 oktober 2007, «JOR» 2007/307.

De rechtbank is met DNB van oordeel dat de omstandigheid dat Robein in het voorgaande jaar als bankbedrijf met een lagere heffing werd geconfronteerd, terwijl het door DNB over dat voorgaande jaar uit te oefenen toezicht intensiever was dan in 2010, niet maatgevend kan zijn voor het antwoord op de vraag of toepassing van de op art. 1:41 Wft gebaseerde regelgeving in strijd is met art. 3:4 lid 2 Awb of enige andere rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, waaronder het verbod van willekeur en het evenredigheidsbeginsel.

Niet is vereist dat tussen heffing en gemaakte kosten een zodanig rechtstreeks verband bestaat dat de heffingen ten aanzien van bepaalde instellingen uitsluitend kunnen zien op aan de betreffende instellingen concreet geleverde individueel te herleiden diensten. In de onderhavige heffingen kunnen kosten zijn begrepen met betrekking tot activiteiten die niet rechtstreeks tot profijt van een individuele instelling strekken, maar zijn aan te merken als algemene kosten voor diensten waarvan de betrokken (sub)categorie van instellingen geacht kan worden in algemene zin profijt te hebben.

Robein, die destijds een relatief kleine bank was, was over 2009 een relatief lage heffing verschuldigd gemeten naar de totale bij de banken in rekening gebrachte kosten voor doorlopend toezicht door DNB. Robein, die sinds 31 december 2009 behoort tot de categorie beleggingsondernemingen, geldt per die datum als een relatief zeer grote beleggingsonderneming en is daarom over 2010 juist een relatief hoge heffing verschuldigd, gemeten naar de totale bij de beleggingsondernemingen in rekening gebrachte kosten voor doorlopend toezicht door DNB. Robein had aan de hand van de in 2009 van toepassing zijnde maatstaven, bedragen bandbreedtes, verdeelsleutels en tarieven kunnen voorzien dat zij bij verandering van vergunning met een aanzienlijk hogere heffing zou worden geconfronteerd.

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.